

ΚΛΕΙΩ-ΔΑΝΑΗ ΟΘΩΝΑΙΟΥ: ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΝΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕ Η ΜΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

vwoman.gr/kleio-danai-othonaiou-eimaste-ekpaideymenes-apo-tin-patriarxia-na-aktigoroume-i-mia-tin-alli/

VWOMAN

24 Νοεμβρίου 2022

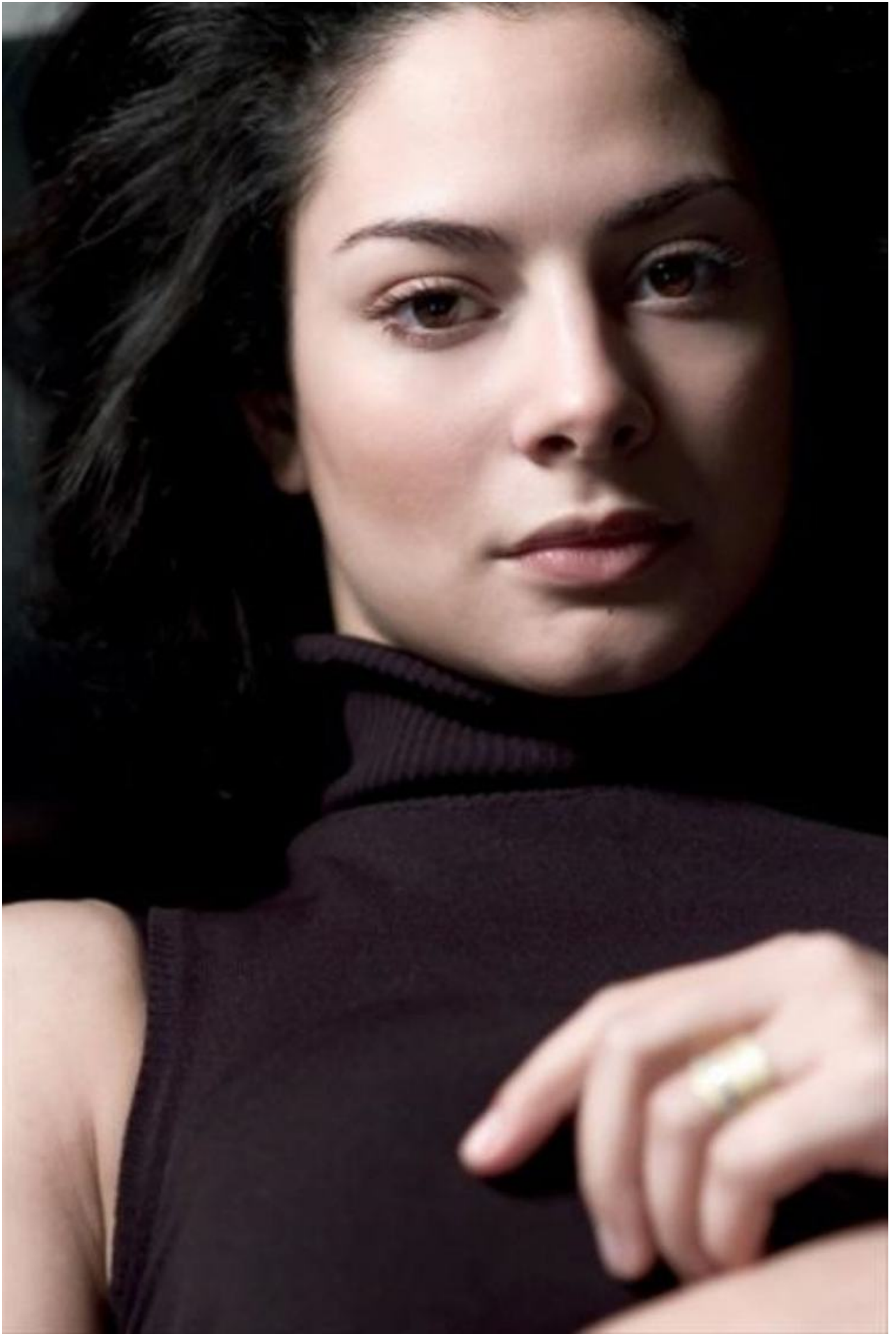

Η ταλαντούχα ηθοποιός μιλάει με αφορμή τη «Νύχτα της Ιγκουάνα» στην οποία πρωταγωνιστεί για τις αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές, τους δαίμονες που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε, την ψυχανάλυση και τον τρόπο που οι γυναίκες γινόμαστε θύματα της πατριαρχίας.

Της Σοφίας Αποστολίδου

Η Κλειώ-Δανάη Οθωναίου θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μία σύγχρονη μούσα, όπως ακριβώς παραπέμπει το όνομά της. Ξεκίνησε την καλλιτεχνική της διαδρομή ως σολίστ. Στην πορεία όμως την μάγεψε το θέατρο, το οποίο γνώρισε για πρώτη φορά στα δεκαοκτώ, καθώς πιο πριν δεν είχε δει θεατρική παράσταση. Έκτοτε μας μαγεύει κάθε φορά που την απολαμβάνουμε στη σκηνή με το ταλέντο της και τον μοναδικό συνδυασμό θηλυκότητας και δυναμισμού που την διακρίνουν. Συνομιλήσαμε με φόντο την παραλία της πόλης μας. Η ευγένεια και αύρα της Κλειούς-Δανάη Οθωναίου σε συνδυασμό με την οξυδερκή σκέψη της και τον δυναμικό λόγο της έκαναν τη συζήτηση άκρως απολαυστική. Με αφορμή τον ρόλο της «Μαξίμ» στη «Νύχτα της Ιγκουάνα» στην οποία πρωταγωνιστεί, η ταλαντούχα ηθοποιός μίλησε για τους δαίμονες που καλούμαστε να νικήσουμε, για την ψυχανάλυση και τα ταμπού, για το πόσο εύκολα μπορούμε οι γυναίκες να γίνουμε θύματα

της πατριαρχίας και το πόσο αμείλικτες μπορούμε να γίνουμε μεταξύ μας. Τέλος μας προσκάλεσε να απολαύσουμε το αριστούργημα του Τένεσι Ουίλιαμς, «Η νύχτα της Ιγκουάνα», που ανεβαίνει από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, στη σκηνή του Βασιλικού Θεάτρου.

Θα ήθελα να σας γυρίσω για λίγο πίσω στον χρόνο, καθώς εκτός από ηθοποιός είστε και σολίστ πιάνου, με το οποίο ή ενασχόληση σας ξεκινάει από μικρή ηλικία.

Για πολλά χρόνια η μουσική ήταν το μοναδικό μου επάγγελμα. Στη μουσική έτσι κι αλλιώς ξεκινάς από νωρίς. Από τα πέντε έτη αρχίζει κάποιος να μαθαίνει ένα μουσικό όργανο, καθώς οι μουσικές σπουδές κρατάνε τουλάχιστον 12 χρόνια.

Αν και ξεκινήσατε την καλλιτεχνική σας πορεία ως μουσικός, έχοντας δώσει μάλιστα το πρώτο σας ρεσιτάλ μόλις στα 7 σας έτη, τελικά σας κέρδισε η υποκριτική. Τι είναι εκείνο που σας οδηγεί στο να εξερευνήσετε την υποκριτική τέχνη;

Εργάστηκα στο θέατρο ως μουσικός σε μία παράσταση του θεάτρου τέχνης: στις «Σοφολογιότατες» του Μολιέρου σε σκηνοθεσία του Γιώργου Λαζάνη. Εκεί ουσιαστικά ήρθα για πρώτη φορά σε επαφή με τον κόσμο του θεάτρου. Παράλληλα, την ίδια περίοδο παρακολούθησα σε κάποιο θερινό σινεμά το «Λεωφορείο ο Πόθος». Τότε κάτι έγινε αυτόματα μέσα μου και είπα ότι «αυτό με αφορά με κάποιον τρόπο». Παρόλο που δεν είχα κάποια σχέση με το θέατρο. Με τους γονείς μου πηγαίναμε σε συναυλίες, αλλά όχι στο θέατρο, το οποίο ήταν έξω από την κουλτούρα μας. Και κάπου εκεί στα 18 αρχίζω να το σκέφτομαι, καταλαβαίνω ότι με ενδιαφέρει αυτή η γλώσσα, αυτός ο τρόπος έκφρασης, αυτή η σωματικότητα στην τέχνη, αυτή η ομάδα, γιατί η έννοια της ομάδας υπάρχει πολύ έντονα στο θέατρο. Ότι όλοι μαζί κάνουμε κάτι και δεν είμαι μόνη μου στη σκηνή και δεν εκτίθεμαι μόνος όπως συμβαίνει σε έναν πιανίστα.

Αυτή η έννοια της ομάδας είναι εκείνο που αγαπάτε πιο πολύ στην υποκριτική;

Ναι, ακριβώς! Αυτή τη δύναμη της ομάδας. Την επικοινωνία με την έννοια ότι στο θέατρο προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε και συνεννοηθούμε όλοι μαζί. Αυτό επίσης που αγαπώ στην υποκριτική είναι η γλώσσα. Αυτό που τελικά το θέατρο είναι, η μελέτη της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Οπότε με ενδιέφερε να αντιληφθώ πώς λειτουργεί ο άνθρωπος σε συγκεκριμένες συνθήκες. Με ενδιέφερε να ξεκλειδώσω τους μηχανισμούς της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

«Η νύχτα της Ιγκουάνα» στην οποία και πρωταγωνιστείτε, είναι ένα θεατρικό αριστούργημα το οποίο ως επί το πλείστον προσπαθεί να ξεκλειδώσει τους μηχανισμούς της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Τι μάθατε μέσα από τον ρόλο για την ανθρώπινη φύση;

Δεν θα πω τι έμαθα, αλλά τι κατανόησα λίγο καλύτερα, γιατί στην ηλικία που βρίσκομαι πλέον δεν εκπλήσσομαι με τίποτα και με καμία ανθρώπινη συμπεριφορά. Αυτό που ξαναείδα όμως μέσα από τη «Νύχτα της Ιγκουάνα» είναι αυτή η αγριότητα των ανθρώπων απέναντι και στον ίδιο τους τον εαυτό. Το πόσο σκληρός και πόσο ανελέητος μπορεί να γίνει ένας άνθρωπος πρώτα με τον εαυτό μου και μετά με όλους τους υπόλοιπους. Αυτό είναι κάτι που προσπάθησα να κατανοήσω μέσα από το συγκεκριμένο έργο. Διερωτήθηκα αν έχουν όλοι οι άνθρωποι μηχανισμούς προστασίας από την αυτοκαταστροφή.

Τελικά υπάρχει αυτός ο μηχανισμός αυτοπροστασίας στους ανθρώπους;

Όχι! Τελικά αυτός ο μηχανισμός αυτοπροστασίας δεν υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους. Όλοι μας μπορούμε εν δυνάμει με κάποιες λάθος επιλογές ή με κάποια λάθος συμβάντα να γίνουμε αυτοκαταστροφικοί. Τα συμβάντα στη ζωή ενός ανθρώπου, σε συνδυασμό με την γονιδιακή του προδιάθεση μπορούν να φτιάξουν ένα τέτοιο «κοκτέιλ» που να δυναμιτίσει ακόμα και την πιο αυτοκαταστροφική συμπεριφορά. Είμαι από τους ανθρώπους που δεν πιστεύω ότι υπάρχουν «Άγγελοι» ή «Διάβολοι». Πιστεύω ότι υπάρχουν άνθρωποι πληγωμένοι, πολύ πληγωμένοι, λιγότερο πληγωμένοι και κάποιοι τυχεροί που επειδή ζήσανε σε πιο νορμάλ συνθήκες μπορούν να είναι πιο νορμάλ άνθρωποι.

Θεωρώ ότι το ίδιο πιστεύει και ο Τένεσι Ουίλιαμς, αν λάβουμε υπόψιν ότι όλοι οι χαρακτήρες τους έργου είναι άνθρωποι που μάλλον επειδή πληγώθηκαν οδηγήθηκαν σε αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές;

Ακριβώς! Πληγώθηκαν. Προφανώς δεν είναι ένα γεγονός που πληγώνει έναν άνθρωπο, αλλά μία σειρά από επώδυνα γεγονότα τα οποία προφανώς και ξεκινάνε από την πολύ παιδική ηλικία. Πλέον οι νευροβιολόγοι μας λένε ότι από την κοιλιά ακόμα της μαμάς εισπράττουμε δονήσεις και συναισθήματα, και ότι το άγχος μίας μαμάς στην εγκυμοσύνη μπορεί να προκαλέσει άγχος στο νεογέννητο. Που σημαίνει ότι είναι ένας συνδυασμός από πάρα-πάρα πολλά πράγματα που χτίζουν την «μοίρα» ενός ανθρώπου, τον χαρακτήρα του.

Δράττοντας της ευκαιρίας και από τα αντίστοιχα ερωτήματα που θέτει ο Τένεσι Ουίλιαμς στη «Νύχτα της Ιγκουάνα» διερωτώμαι ποια είναι τα όρια της κοινωνικά αποδεκτής συμπεριφοράς.

Το θέμα των ορίων και της κοινωνικά αποδεκτής συμπεριφοράς ανά τους αιώνες αλλάζει. Κάτι που σήμερα θεωρείται αδιανόητο μπορεί πριν από δύο αιώνες να ήταν απολύτως αποδεκτό. Το αξιακό σύστημα το δικό μας σε σχέση με το αξιακό σύστημα που υπήρχε σε άλλες εποχές, όπως για παράδειγμα στην εποχή των Φαραώ, μπορεί να απέχει πάρα πολύ. Σκεφτείτε ότι υπάρχει ένα παραδοσιακό τραγούδι, το «μάννα με τους 9 σου γιους», στο οποίο η μάννα έχει παντρέψει την δωδεκάχρονη κόρη της. Αυτό που σήμερα είναι εξωφρενικό, αδιανόητο και φυσικά ποινικά κολάσιμο, να παντρέψει μία μητέρα την κόρη της σε ηλικία δώδεκα χρονών, εκείνη την εποχή ήταν κοινωνικά αποδεκτό. Και ακόμα και σήμερα σε κάποιες άλλες χώρες και κάποιες άλλες κουλτούρες μπορεί να είναι ανεκτό. Τότε δεν θεωρούταν αποπλάνηση το να παντρευτεί κάποιος ένα δωδεκάχρονο παιδί.

Σήμερα είναι κάτι αδιανόητο και φυσικά άκρως κακοποιητικό. Τα πράγματα του καλού και του κακού η θρησκεία τα έχει τακτοποιήσει καλά. Και όσοι έχουμε μεγαλώσει στο πλαίσιο κάποιας θρησκείας, όχι μόνο της Χριστιανικής πίστης αλλά γενικότερα της θρησκείας, έχουμε δομήσει κάποια στερεότυπα αναφορικά με το τι είναι σωστό και τι όχι. Κάποια από αυτά μπορούμε να τα κάνουμε βίωμα και να πούμε ότι πράγματι έτσι πρέπει να συμβαίνει. Κάποια άλλα πάλι είναι υποκριτικά. Έτσι, αν και νομίζουμε ότι μπορούμε να τα αντέξουμε, τελικά δεν μπορούμε, γιατί η ανθρώπινη φύση είναι πολύ μακριά από τη θεωρία. Έτσι, αρχίζουμε να κρύβουμε. Να κρύβουμε από το Θεό. Να κρύβουμε από την κοινωνία. Να κρύβουμε από τη μαμά. Και να ζούμε διπλές ζωές με κρυμμένα μυστικά και τελικά να οδηγούμαστε σε κρυφές πράξεις. Και αυτό το παιχνίδι του «καλού ανθρώπου και του κακού ανθρώπου» κάποιοι θα το παίξουν λίγο καλύτερα, κάποιοι όχι.

Τελικά είμαστε καλοί οι άνθρωποι ως φύση ή το ανθρώπινο όν έχει πιο έντονο μέσα του το κακό στοιχείο;

Ο άνθρωπος είναι ζώο. Πλέον καταλαβαίνω ότι έχουμε πολλές προσδοκίες από την ανθρώπινη φύση. Ο άνθρωπος όμως δεν διαφέρει και πολύ από τα ζώα. Έχει ένστικτα, μερικά από τα οποία είναι άγρια. Όσο πιο πολιτισμένος και με πνευματικότητα είναι ένας άνθρωπος, μπορεί και ελέγχει τα ένστικτα αυτά. Αλλά τα άγρια ένστικτα θα ξυπνήσουν σε κάποιες συγκεκριμένες στιγμές και συνθήκες. Ακόμα και ο πιο πολιτισμένος άνθρωπος μπορεί να βρεθεί σε συνθήκες αγριότητας και να εκπλαγεί με τον εαυτό του. Δηλαδή, άμα το παιδί σου δεν έχει να φάει ή στον πόλεμο πέφτουν γύρω σου οι βόμβες και το ψωμί είναι ένα και υπάρχουν γύρω σου εκατό άλλοι άνθρωποι, μπορεί να μετατραπείς σε ζώο και να ξεχάσεις ότι είσαι άνθρωπος για να πάρεις αυτό το ένα κομμάτι ψωμί.

Γνωρίζοντας όλες αυτές τις αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης υπάρχει κάτι που να σας εκπλήσσει σε αυτήν;

Εκπλησσόμαστε διαρκώς περιμένοντας καλύτερα πράγματα από εμάς. Ωστόσο δεν πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι ένα είδος. Πιστεύω ότι υπάρχουν πολλά είδη. Όπως και στα σκυλάκια για παράδειγμα υπάρχουν πολλά είδη: άλλα είναι πιο άγρια, άλλα πιο φιλικά, άλλα πιο μικρόσωμα. Έτσι είμαστε και οι άνθρωποι. Δεν είμαστε της ίδιας ράτσας. Όλοι είμαστε εν δυνάμει άγριοι και με άγρια ένστικτα. Ο βαθμός όμως της αγριότητας αυτής διαφέρει.

Μιλώντας για άγρια ένστικτα, η Μαξίμ την οποία υποδύεστε στη «Νύχτα της Ιγκουάνα» έχει βγάλει τα πιο άγρια ένστικτά της μετά την απώλεια του άντρα της. Έχει δύο εραστές για να επιβιώσει και προσπαθεί να αποπλανήσει τον Σάνον και χρησιμοποιεί κάθε μέσο για αυτό. Παρόλα αυτά έχετε αγαπήσει κάτι στην Μαξίμ;

Δεν μπορείς να υποδυθείς έναν ρόλο αν δεν τον αγαπήσεις. Τα αγαπάς όλα στον χαρακτήρα που υποδύεσαι για να τον καταλάβεις και καλύτερα και να τον παρουσιάσεις στον κόσμο. Στη Μαξίμ έχω αγαπήσει τη μοναξιά της. Την ανάγκη της για να υπάρξει με κάποιον άλλο. Τη θέληση της να μιλάει με κάποιον. Να κρατήσει το χέρι ενός ανθρώπου. Να αγαπήσει. Να ερωτευτεί. Να αγαπηθεί. Η Μαξίμ δεν προσπαθεί να τον αποπλανήσει τον Σάνον. Είναι ερωτευμένη μαζί με τον Σάνον από την πρώτη στιγμή που τον βλέπει. Και επειδή είναι τόσο ερωτευμένη μαζί του, βλέπει κομμάτια του που οι άλλοι δεν μπορούν να τα δουν. Και τον αγαπάει και θέλει να είναι δίπλα του. Να τον βοηθήσει και να του κρατήσει το χέρι και να ζήσουν μαζί όσα χρόνια της έχουνε μείνει. Πώς να μην την αγαπήσεις, λοιπόν αυτή τη γυναίκα.

Η Μαξίμ είναι μια γυναίκα που κατηγορείται αδίκως ως ανήθικη από τα στερεότυπα της εποχής απλά και μόνο επειδή έχει ερωτευτεί.

Η Μαξίμ δεν κατηγορείται ακριβώς από την κοινωνία. Η Μαξίμ επειδή είναι και η ίδια προβληματική, πέφτει πάνω σε έναν άντρα που επίσης έχει πολλά προβλήματα. Αν δεν είσαι εσύ ώριμος δεν μπορείς να προσελκύσεις κάποιον ώριμο και ακέραιο. Επειδή η ίδια η Μαξίμ έχει ελλείψεις, ψάχνει έναν άνθρωπο που και εκείνος έχει ελλείψεις. Και από εκείνον τον άνθρωπο, τον Σάνον, κατηγορείται για σκληρότητα και για ανηθικότητα. Γιατί ό ίδιος ο Σάνον δεν μπορεί να συγχωρέσει τον εαυτό του. Και αφού δεν μπορεί να συγχωρέσει τον εαυτό του δεν μπορεί να συγχωρήσει και την Μαξίμ και την αγάπη που μπορεί να του προσφέρει. Αλλά και με το άλλο πρόσωπο της πνευματικότητας, εκείνο της Χάνα, επίσης ο Σάνον είναι βίαιος και σκληρός. Και αυτό γιατί δεν αφήνει κανέναν να τον αγαπήσει και να του δείξει ότι σε αυτή τη ζωή μπορείς να περάσεις και καλά και να μην είσαι τιμωρητικός. Μπορείς να έχεις και όμορφα συναισθήματα και ότι δε χρειάζεται να βασανίζεσαι συνέχεια. Μπορείς να ζήσεις όμορφα.

Πώς μπορούμε εμείς οι άνθρωποι να αποφύγουμε την παγίδα στην οποία έχει πέσει ο Σάνον και οι υπόλοιποι ήρωες της «Νύχτας της Ιγκουάνα» και να βγάλουμε τα καλά στοιχεία του εαυτού μας;

Για να βγάλουμε το καλό από μέσα μας πρέπει να το αναγνωρίσουμε. Το καλό είναι αυτό που μας κάνει να ζούμε καλύτερα και πιο όμορφα. Για να συμβεί όμως αυτό θα πρέπει να συγχωρήσουμε και να αποδεχτούμε τον εαυτό μας στο «όλο». Να μην κάνουμε ότι δε βλέπουμε τα άσχημα συναισθήματα μας. Γιατί όσο κάνω ότι αυτά δεν είναι δικά μου: ο θυμός μου δεν είναι δικός μου, η αγριότητα δεν είναι δική μου και την κρύβω, το πρόβλημα δεν είναι δικό μου είναι του άλλου, τότε αυτά πάντα με ένα μυστήριο τρόπο μεγαλώνουν. Αυτοί είναι οι δαίμονες μας, λοιπόν. Αυτά τα άσχημα, σκοτεινά συναισθήματα, όσο κάνουμε ότι δεν τα βλέπουμε και δεν τα έχουμε, τόσο αυτά λειτουργούν ανεξέλεγκτα. Και σε πάνε όπου δε θέλεις. Και έτσι φτάνουμε σήμερα να μιλάμε για όλα αυτά τα σοβαρά κοινωνικά ζητήματα και κοινωνικά εγκλήματα που μας κάνουν να πέφτουμε από τα σύννεφα και να λέμε πως γίνεται να φτάνει σε αυτό το σημείο μια μητέρα, ένας σύζυγος, ένας παπάς, ένας δάσκαλος. Όλα αυτά γίνονται επειδή αυτοί οι άνθρωποι δε θέλησαν να δουν τους δαίμονές τους από πριν, να τους βάλουνε μπροστά τους και να τους αντιμετωπίσουν.

Πώς μπορούμε τελικά να αντιμετωπίσουμε τους δαίμονές μας ;

Μόνο με τους ειδικούς. Όπως πας να βγάλεις το σάπιο δόντι, έτσι πρέπει να βγάλεις και τα άσχημα συναισθήματα. Να τα δεις. Να ξέρεις ποια είναι. Έτσι όπως είναι τα πράγματα, εκεί που έχουμε φτάσει και είμαστε, τόσο απομακρυσμένοι από τη φύση αυτή καθ'αυτή όσο και από τη φύση τη δική μας, είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε όλοι μας την ψυχοθεραπεία μας. Χωρίς να το θεωρούμε πολυτέλεια ή κάτι εξτρίμ. Πρέπει να είναι μέρος της ζωής μας αυτό. Τα καμπανάκια πρέπει να χτυπάνε γρήγορα. Να τα βλέπουμε και να τα καταλαβαίνουμε πριν μας βάλουν σε επικίνδυνα μονοπάτια. Δεν μπορεί να ντρεπόμαστε σήμερα να λέμε ότι κάνουμε ψυχοθεραπεία. Το ίδιο το κράτος θα πρέπει να επενδύσει στην ψυχική υγεία των πολιτών. Θα πρέπει να υπάρχουν δομές που είναι εύκολα προσβάσιμες σε όλους και να βελτιώνουν την ψυχική υγεία όσων υποφέρουν. Και εμείς οι γυναίκες είμαστε ακόμα πιο ευαίσθητες.

Η ευαίσθητη θέση που βρισκόμαστε οι γυναίκες έχει να κάνει με τη διεκδίκηση της ισότητας;

Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα στο θέμα της ισότητας και της γυναικείας χειραφέτησης και ας νομίζουμε ότι είμαστε εξελιγμένες κοινωνίες.

Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς οι γυναίκες για να μπορέσουμε να κατακτήσουμε τη θέση που μας αξίζει;

Να είμαστε αλληλέγγυες. Να ακούμε. Να αφουγκραζόμαστε. Να εκπαιδεύουμε τους άντρες μας ως μητέρες και τους συζύγους μας ως γυναίκες και να τους βοηθάμε να καταλάβουν τη θέση μας. Και σιγά-σιγά τα πράγματα θα αλλάξουν. Ήδη έχουν αρχίσει και αλλάζουν. Θα υποστούμε βία, βέβαια. Όσο θα υπάρχουν αλλαγές, θα υπάρχει και βία, γιατί το παλιό στοιχείο θα αντιστέκεται και δεν θα θέλει να μοιραστεί τα κερημένα του.

Αλλά εμείς είμαστε υποχρεωμένες να διαβούμε αυτόν τον δρόμο, αλληλέγγυες. Να ακούμε η μία γυναίκα την άλλη. Να την στηρίζουμε. Να είμαστε εκεί η μία για την άλλη. Να βοηθάει η μια γυναίκα την άλλη με όποιον τρόπο μπορεί. Και να σεβόμαστε τον εαυτό μας αλλά και η μία την άλλη. Επίσης να σταματήσουμε την εύκολη κριτική. Είναι απίστευτο το πόσο σεξισμό έχει η μία γυναίκα για την άλλη. Είμαστε πραγματικά ανελέητες σε αυτό.

Αλήθεια, γιατί οι γυναίκες γινόμαστε τόσο σκληρές η μία απέναντι στην άλλη;

Είμαστε εκπαιδευμένες για να κατηγορούμε η μία την άλλη. Έχουμε εκπαιδευτεί από την πατριαρχία αιώνες. Κάποιες έννοιες δεν υπήρχαν πριν από είκοσι χρόνια. Δεν καταλαβαίναμε καν τι είναι πατριαρχία. Δεν είμαι σίγουρη ότι ακόμα και η μαμά μου, και η γενιά της, ξέρει τι είναι πατριαρχία και τι πάει να πει: «είμαι θύμα της πατριαρχίας». Τώρα στις νέες γενιές αυτό είναι αντιληπτό. Το δικό μου το κορίτσι και το κορίτσι του κοριτσιού μου θα είναι σε θέση να καταλαβαίνει τι πάει να πει τοξική και χειριστική συμπεριφορά και τι πάει να πει βία. Θα είναι σε θέση να το αντιληφθεί και κυρίως να δράσει πολύ γρηγορότερα.

Watch Video At: <https://youtu.be/1KojR13YUUg>

INFO:

Η νύχτα της Ιγκουάνα από το ΚΟΒΕ

Βασιλικό θέατρο

Κήπος Μεγάλου Αλεξάνδρου-Πλατεία Λευκού Πύργου

Παραστάσεις έως Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022

Ημέρες και ώρες παράστασης

Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00

Πέμπτη, Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 και στις 21:00

Προπώληση: viva.gr

Πληροφορίες: ntng.gr

Παίζουν (με σειρά εμφάνισης):

Κλειώ Δανάη Οθωναίου (Μαξίν Φολκ),
Γιώργος Κολοβός (Αιδεσιμότατος Λάρι Σάνον),
Άννη Τσολακίδου (Χάνα Τζελκς),
Κώστας Σαντάς (Τζόνναθαν Κόφιν),
Γιολάντα Μπαλαούρα (Τζούντι Φέλοους),
Ιώβη Φραγκάτου (Σάρλοτ Γκούντολ),
Χρίστος Νταρακτσής (Τζέικ Λάτα, Ταξιδιώτισσα),
Μανώλης Φουντούλης (Χανκ, Ταξιδιώτισσα),
Λευτέρης Δημηρόπουλος (Πέδρο),
Νίκος Τσολερίδης (Πάντσο)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

«Η νύχτα της Ιγκουάνα», ένα από τα τρία κορυφαία έργα του Τενεσί Ουίλιαμς, γραμμένο το 1961, σχεδόν τριάντα χρόνια μετά το πρώτο της ανέβασμα στη Θεσσαλονίκη από τον Ανδρέα Βουτσινά, επιστρέφει στη σκηνή του ΚΘΒΕ.

Σε ένα απομονωμένο τόπο του Μεξικού, στο ξενοδοχείο «Costa Verde», που ανήκει στη χήρα Μαξίν Φολκ, έρχεται ο Σάνον, ένας πρώην ιερέας που εργάζεται πλέον ως ξεναγός, μαζί με ένα γκρουπ γυναικών του θρησκευτικού κολλεγίου θηλέων του Κεμπέκ. Ο Σάνον είχε κατηγορηθεί για αποπλάνηση ανήλικων κοριτσιών και απομακρύνθηκε από τα καθήκοντά του. Ένα νέο περιστατικό αποπλάνησης, από το ταξιδιωτικό γκρουπ αυτή τη φορά, τον αναγκάζει να σταματήσει στο ξενοδοχείο, με σκοπό να ανασυντάξει τις δυνάμεις του για να αποφύγει τη διαπόμπευση και την απόλυση. Θύμα για μια ακόμη φορά των ανεξέλεγκτων παθών του και στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης, γνωρίζει στο ξενοδοχείο τη Χάνα, μια ζωγράφο που ταξιδεύει με τον παππού της -γνωστό ποιητή- η οποία βιοπορίζεται πουλώντας ποιήματα και ζωγραφιές. Ενώ η Μαξίν προσπαθεί να τον

πείσει, ωθώντας τον στις απολαύσεις, να μείνει μαζί της και να αναλάβει την επιχείρησή της, η Χάνα μέσα από την ηρεμία της και την πνευματική της γαλήνη, τον φέρνει αντιμέτωπο με τον εαυτό του, βοηθώντας τον να ξεπεράσει το προσωπικό του αδιέξοδο

Συντελεστές:

Μετάφραση: Δημήτρης Δημητριάδης

Σκηνοθεσία: Ελένη Γκασούκα

Σκηνικά – Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ζαμάνης,

Μουσική – Ηχητικός σχεδιασμός: Θοδωρής Οικονόμου,

Φωτισμοί: Ζωή Μολυβδά Φαμέλη

Α΄ Βοηθός σκηνοθέτη: Άγγελος Κάλφας

Β΄ Βοηθός σκηνοθέτη: Χρίστος Νταρακτσής

Βοηθός σκηνογράφου -ενδυματολόγου: Δανάη Πανά

Οργάνωση παραγωγής: Marleen Verschuuren